ORDET FRITT.

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumeranter äro välkomna att yttra sig i denna afdelning. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skrif endast på en sida af papperet och med bläck. 2. Skrif så tydligt, kortfattadt och på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika tänkande. 4. Anonyma uppsatser publiceras ej. 5. För i denna afdelning gjorda uttalanden ikläder sig redaktionen intet som helst ansvar. — Red.

MINA KVÄLLSTANKAR.

Nu sjunker solen vid himmelns rand,
och skuggor växa och tätna.
Men tanken irrar till fjärran land
Till minnen aldrig förgätna.

Där hemma brinner ett sällsamt ljus,
som ännu värmer mitt sinne,
som strör sitt skimmer på min faders hus
och lyser ljust där inne.

Där går min moder, så tungt och tyst
Väl fjärran från värld som larmar,
Men djupt hon saknar den son hon kyst,
Som barn i kärlekens armar.

Var tröst, jag kommer igen en dag
Till grönskande lunder
Så vidt som icke af lifvets lag
Mitt ord blir dömt att gå under.

Var tröst, om fjärran från hemmets ro
Jag går mot stormiga öden
Skall dock min fridfulla barndomstro
Mig följa ändå i döden.

Nu sjunker solen vid himmelns rand
Och skuggor växa och tätna,
Men tanken stannar i fjärran land
Bland minnen aldrig förgätna.

E. Eklund.

Winnipeg, dec. 1916.

ETT TACK.

Ett hjärtligt tack till alla gifvare af de penningar, som vi ha bekommit genom pastor J. Bergquist för den cyklon, som drabbade oss den 22 juni, då vi blefvo husvilla. Men genom allmänhetens hjälpsamma hand, ha vi fått hus igen till vintern. Så få vi tillönska alla gifvare ett godt nytt år.

Wadena, d. 27 Nov. 1916.

Mr och mrs Sven Anderson.

FRÅN BELLEVIEW, MAN.

På samma gång som vi insänder betalning för tidningen, vilja vi sända en vänlig hälsning till alla vänner och bekanta och önska eder alla en god jul och ett godt nytt år. Vi lefver bara bra ute på landet, men vi äro de enda svenskar här. Det är mest fransmän. Ja, det är en svensk man och han är så stor, att han går för två.

Nu är julen här, liksom hemma i Sverige: julkalas som varå natten lång. En särskild hälsning till mr P. M. Dahl och redaktör N. F. Brown.

A. P. Cederquist.

ETT TACK.

Vulcan, Alta., dec. 20, 1916.

Red af S. C. T.!

Mycken tack skall ni hafva för senaste numret af dec. 13. Särskildt för artikeln "En ropandes röst". Det var något jag tyckte så godt om, därför att sanningen var så förståndigt utdelad till hvar och en. Det torde vara några som icke tycka om sådant tal. Men för arbetsklassen kommer denna lilla artikel som en julgåfva till alla de som älska sanningen. Det gör mitt hjärta godt att se att ni icke är rädd för lite stormväder, för det blir det af sanningen i våra dagar. Kom igen min goda Canada-Tidning, och gör husrengöring, det behöfves så väl.

Vänligen,

Peter Petterson.

FRÅN SHAUNAVON, ALTA.

Red. af S. C. T.!

Det är nu länge sedan jag lät höra af mig, men som nu 1916 snart är slut och går till glömskan med mer eller mindre goda hågkomster, skall jag skrifva några rader. För farmaren äro hågkomsterna ej just de bästa på olika platser. Våren var sen och kylig, sommaren äfven så med tämligen mycket våtvaror, så att en del "filar" knappast kan bli torra förrän långt in på nästa år. I augusti kom Bore och hälsade på, var mer och flundre hårdhändt i fruntimmersveckan, som det heter på svenska, lämnade Bore den sämsta hågkomsten och genom det dåliga vädret blef tröskningen försenad; till och med ännu är det ströskadt.

En insändare i S. C. T., som håller på att upplysa svenskarna här i Canada om den engelska demokratien och kriget, måtte visst vara ett geni af första rang och äfven besitta en mycket stor visdom. Ett ordspråk säger: "Den man älskar, den agar man", men om detta kan tillämpas här, lämnar jag därhän, så det därmed får vara huru som hälst. Visst är dock, att tyskarna här måtte ligga insändaren varmt om hjärtat, då han visade sig vara försvarare af Lusitaniakatastrofen, som var ett massmord och ingenting annat. Äfvenså tycks han hålla styft på det slagord som järnkanslären Bismarck fällde: "Makt är lag, men vi tyskar frukta Gud, men intet i världen". Insändaren har visserligen ej nämnt detta, men som synes af hans skrifvelse, så är allt hvad tyskarne göra rätt, änskönt vårt gamla fosterland har förlorat 61 handelsfartyg och mycket annat; äfven människolif äro spillda. Vill endast nämna hvad en tysk försäkring är värd: Först det med Belgien. Tyskarna underskrefvo garanti på dess neutralitet och som gengäld därtill öfverföllo de Belgien. Nuvarande guvernören öfver Belgien lofvade alla belgiska arbetare som vistades i Holland att de kunde komma tillbaka oantastadt, att de skulle få arbeta i sitt eget land. Men hur gick det? Som de kommo öfver gränsen blefvo de af tyska soldater framför bajonetten inpackade i kreatursfinkor och skickade till Tyskland och fronten att arbeta i löpgrafvarna. Flu kultur, eller hur? Sådana bör man ju försvara allt hvad man kan.

En annan sak. Det som Belgien fick till hjälp för att lindra nöden, blef äfven till en viss procent taget till de tyska soldaterna. Tyskarne äro ju oöfverträffade som maskiner för människoslakt m. m. Men den där svenska ingenjören Nobel ville ej besöka krutverken i Essen, då han därom blef anmodad af chefen, och fick således i stället ett besök af Krupp, som ville höra utlåtande af Nobel öfver sina jättekanoner o. dyl. Nobel svarade: "Vill du jag skall svara, så skulle dessa placeras i helvete och du framför, om jag skulle få rå." Detta är ju en sak som äfven en rättänkande borde besinna, innan han använder sådana där förstörelseverktyg. Insändaren säger i sitt sista bref i S. C. T., att han fällde tårar för den svenska enfalden. Så långt ha vi väl icke kommit, att en utlandssvensk behöfver fälla tårar för de som i gamla landet tala offentligt för allmänheten.

Till slut en fråga: Insändaren fäller väl inte tårar för sådana som Sven Hedin och Melstedt m. fl.? De äro ju de bästa, eller hur? Och för denna gång nedlägges pennan och med redaktörens tillåtelse skall jag be att snart få återkomma.

En enfaldig från Sverige.

ETT ORD TILL TYSKVÄNNERNA.

Paswegin, Sask., d. 27 dec. 1916.

Red. af S. C. T.!

Härmed sänder jag in nästa års afgift för tidningen, således betald till 1918. Att tidningen har min stora sympati är en klar sak, men om några "alltför visa" skrifva dumheter i den, så rår ju ej redaktionen för det. De där historierna om den dåliga engelska politiken etc. etc. kunde de hålla inom sig, ty ha de en gång engelska regeringen att tacka för sin jordbit och existens här i Canada, där vi alla stå oss bättre än gamla landets arma människor göra, så borde de ej uppmuntra personer med mindre kunskaper och bokvett till oriktiga uppfattningar. Jag undrar hvarest det landet finnes, där de ha en utmärkt politik i alla afseenden?! Det rådet vill jag gifva alla dem, som så bråka om tyskarnes kultur och deras ändra utmärkta egenskaper, att flytta dit, för sjutton, så kvickt som möjligt och af skuddå det ömöjliga engelska herraväldet ifrån sig, så få profningarna och motgångarna här i Canada ett slut för gr. Nu just tror jag det vore rätt godt, att vegetera och se huru "Ville" delar åt höger och vänster sina saltade råttor och kattor. Det har alltid inträsserat mig att veta, hvad underverk tyskarne gjort egentligen här i landet, eftersom de så lofsjungas, beröras och beundras? Om de rödja land, så göra ju alla andra nationers farmare lika, ej ett dugg sämre, men att det bland dem finnes äfven illmarriga och falska varelser är faktiskt. Att de blifvit ertappade vid alla möjliga olofliga tilltag har man ju läst i tidningarne allt som oftast, således lika med andra nationer äfven i det fallet. Att Tyskland har sina stora män, Schieller, Goethe, Mendelson, Bethowen, etc. etc., men detta har ju många andra länder äfven. Det mörka, okulturella, förhatliga Ryssland kan ju uppvisa sådana som Tolstoj, Turgenieff, Dostojeffsko, Pashkin, etc. etc. För alla dessa stora själar böja vi oss i stoftet, de må sen höra till hvilken nation som helst, men det är en större skam, att ett kulturellt land som det heter om Tyskland med dylika capasiteter, har låtit förslafva sig till den grad, att det ej känner gräns mellan rätt och orätt. Tyskarne hölls just på att äta upp sin nuvarande största, sannaste man, dr. Liebknecht, för at than sade sanningen i synen på alla rackare. (Jag är ej socialist, fastän jag beundrar Liebknecht). Alla de arma kvinnorna äro ömkansvärda, men ej heller mera än de af andra nationer, ty de äro alla. Men kejsarén och hans anhang tillkommer blott förakt och skam. Att vara vän med turken, världens värsta nation, är väl första beviset på kultur, att låta mörda barn och kvinnor likaså? För någon tid sedan läste jag en polsk students beskrifning om tyskarnes framfart i Polen: "Jag sökte finna tag i nattkvarter; byn dit jag anlände var uppbränd och sköflad af tyskarne, några få kyffen syntes blott. Vid mitt inträde i byn mötte jag en helt ung kvinna, hon bar på en vedklabb lindad med trasor som hon vyssjade likt ett barn. Jag gissade hon var vansinnig. Bykvinnorna berättade mig, att hennes man var soldat, hon ville ej lämna hemmet, dessutom var hon i välsignadt tillstånd. Så kommo tyskarna, som vilddjur bestormade de stugorna, 6 karlar gingo in i Marinkas stuga. På morgonen då de trädde ut flög äfven Marinka ur stugan med söndertrasade kläder, oordnadt hår och blicken frånvarande — hon var galen. Efter någon tid födde hon barnet, hvilket hon sparkade ifrån sig — tog en klabb i stället och sköter nu om den." En vacker bild på kultur! Dylika berättelser äro millioner. Att försvara dylikt folk och anse det mera kulturellt än andra nationer är en synd och skam.

De som bo närmare än vi, känna till bättre förhållandena där allt dylikt passerar.

Den som skämdes för Ellen Keys yttranden hade ingen anledning därtill. Hon är ingen obscure personlighet; känd och erkänd af hela den verkligt bildade världen, en sann, gedigen natur. Hon har sina egenheter likasom vi alla andra, men hon är en ypperlig kvinna. Jag kände i tiden i Hälsingfors universitetsprofessorer, som beundrade och formligt afgudade henne. Således om en person, både litet känd ock erkänd, yttrar om henne, till hennes förfång, det utdunstar i luften likasom hundskall.

Det vore mera värdt om många mindre belästa människor började beflita sig med, att arbeta med sin egen hjärna och ej dra fram, att "den sade det", "den har den åsikten". Bilda ert eget omdöme efter fakta i sen och uppfattar, så behöfver man ej dra fram alla möjliga åsikter och anse dem som sina och det rättaste af allt på jorden.

Ett godt nytt år och tack till Sv. Can. Tidn. för dess goda arbete. Äfven läsekretsen önskas ett godt nytt år.

Högaktningsfullt,

Mrs. Olga Auleen.

"FRAMÅT" FÖRSVARAS.

Som mig åter vederfaris äran att se mitt namn i vår goda gamla "S. C. T.", anser jag det som min skyldighet att två mina egna såväl som sv.-can. journalistikens styfbarns vägnar replikera emot de "hugg och stick" vi blifvit föremål för af farbror N. F. B:s penna.

Från början vill jag dock framhålla, att jag alls icke ämnar inlåta mig på någon skällspolemik, som synes vara på modet just nu, utan vill endast i all vänskap söka undanrödja missförstånd, som hotar att splittra den mera sansade del af svensk-canadensare, som utgöra S. C. T:s läsekrets och beundrare.

Det är nu på det viset att ett kotteri goodtemplare i 'Port Arthur kommit på den förmätna idén att starta en liten tidningslapp, samt att undertecknad, varmt inträsserad i allt som är ägnadt att bidraga till våra, svenskarnes här i landet, inhemska självbildnings- och kultursträfvanden, vågat med ett vänligt bref uppmuntra företaget. Bladet ifråga hetér "Framåt" och är beroende för sin existens utesluttande på en liten grupps offervillighet med tid och pängar. Som den aldrig gjort anspråk på att konkurrera med Svensk-Canadas oerhörda pappersdrakar, är, ytterligare anspelningen om dess minimala storlek alldeles öfverflödig. För öfrigt kan jag konstaterat att med dess december-nummer "Framåt" ökats i storlek med 100 procent, en tillväxt, som många tidningar icke kunna framvisa efter flotals år. Återigen kan "Framåt" naturligen icke göra anspråk på att täfla i stillistiskt och grammatiskt hänseende med tidningar, hvars redaktörer onekligen innesitta alla sin professions goda egenskaper. För det tredje fylles "Framåts" spalter — åtminstone hittills — hufvudsakligen af dess läsekrets, som är mån om att hjälpa och stödja företaget i dess linda. Äfven dessa bidrag, skrifna som de äro, af enkla, rediga och klarseende arbetare, jämförd ganska fördelaktigt med de frivilliga bidragsspalterna i t. ex. denna tidning.

Nåväl. Ofvanstående förklaring har tvifvelsutan undanröjt hvarje misstanke till konkurrens som orsak till att "Framåt" råkat i onåd, hvarför vi vända oss till de två återstående "belli causae". Jag yttrar mig härom endast på eget bevåg, utan "Framåts" redaktörvetskap eller bemyndigande.

En ledare i F. nämnde något om "att vända kappan efter vinden" vis-a-vis dess hållning i nykterhetsfrågan samt — antagligen — militärfrågan. Båda dessa beskyllningar äro befogade — med modifikation. I nykterhetsfrågan har emellertid S. C. T:s affärsledning alltid lakttagit en oboljig och konsekvent hållning gentemot rusdryckshandteringen. Detta går icke att förneka och härför förtjänar tidningen läsekretsens odelade tack och understöd. Detta faktum kan dock icke dölja, att en viss penna något motvilligt och okonsekvent mäst skäras efter detta — ledningens och läsekretsens — mönster. Jag måste dock säga som min mening att tidningen icke förtjänar den missförståelse i detta stycke, den synes ha ådragit sig. Hvem kan värdesätta det arbete i nykterhetens tjänst S. C. T. — och dess redaktion — nedlagt? Sannerligen undersskattas, snarare än motsatsen, härvidlag, den svenska pressens delaktighet i nykterhetens segrar i Manitoba, Saskatchewan och Alberta.

Hvad åter militärfrågan beträffar har tidningen lakttagit en till löjlighet gränsande vimmelkantig hållning. Detta kan ju icke förnekas och behöfver häller ingen ursäkt. Här gäller endast att konstatera faktum. Det gällde i ett engelskt land att bibehålla ett sken af patriotism och lojalitet. Om ingen direkt fara för censorn förelåge torde det ändå riskabelt för tidningens affärsprestige att visa sig okänslig för landets del i kriget. Återigen gällde det ju att hålla sig inne med läsekretsen, som ju beklagligtvis lutar åt det andra hållet i krigssympatier. Vi ser således tidningen i färd med en ifrig propaganda för rekrytering bland landsmän. Den deltager i protestmöten och dylikt för att bevisa sin och skandinavernas i öfrigt ententevänlighet — i mening att skapa dragligare förhållanden för landsmännen och — tidningens affärer. Det börjar emellertid mullra i tyskvännerna västerut. Vips serveras besläjade anspelningar mot militären, regeringen, o. s. v. för att genom smygvägar försäkra läsekretsen, att, "vi hålla nog med Eder, men, ni förstår, vi måste vara försiktiga." Och på så sätt kittlar tidningen både mig, som är ententevänlig och Per och Pål, som är ökro tyskvänner, under hakan och vi äro alla belåtna.

Att S. C. T. i krigsfrågan således är totalt utan hållning, är ju obestridligt och ett dylikt påstående är berättigadt. Men hvem bär hårtill skulden? Endast och allenast läsekretsen. Att det är dåligt ställt med tidningens finanser är en direkt följd af prenumeranternas försumlighet och dessa äro därför oberättigade att klandra tidningen, om den begagnar sig af affärsförbindelser och därmed sammanknippade vinstbringande annonser, för att ge dess läsare tillfälle att — i många fall — gratis få njuta fördelarne af en svensk Winnipeg-tidning.

Jag har här velat vara fullkomligt opartisk. Jag konstaterade faktum, men klandrade icke. Detta gjorde äfven Framåt. På denna punkt är således ett anfall mot Framåt totalt oberättigadt.

Hvad nu fallet Nyman beträffar, är denna sak ännu ej utagerad. Möjligtvis var F:s redaktion något förhastad, men framtiden kan kanske bevisa motsatsen. Däremot är N. F. B:s beskyllning mot F. för orättvisa och lögn synnerligen obetänkt, i belysning af ofvan anförda.

Till sist varningen som riktades mot mig. Jag uppskattar den till fullo. Jag vet mycket väl att här i världen, om man skall lyckas i någonting, gäller det att "lägga kappan efter vinden". Man skall vara stockkonservativ till fingerspetsarne, buga och kröka sig för dem, som makten hafva. Man skall låtsas sky den klass man tillhör, vara stum för dess känslor. Nåväl, är priset för framgång detta, låt då allt hopp och drömmar om framtiden fara.

En hjärtlig nyårshälsning till S. C. T:s redaktion, personal och läsekrets från

E. L. Holmgren.

BREF FRÅN SHAUNAVON, SASK.

Inträsserar det landsmännen och landsmanninnorna i Canada att genom S. C. T. höra ett och annat omtalas från denna landsände, så skall jag sända några rader. Och som hvetеodlingen är så att säga "modernärin gen" här ute på den stora slätten, så skall jag först nämna litet därom. Det syntes först på sommaren, som här skulle bli en utmärkt bra skörd, men så kom fröet och rost och förstörde den ofvande utsikten. Det blef dock tagt, från 5 till 35 bush. hvete pr. acre, allt efter som landet var lägt eller lågt beläget. En del hvetefält blefvo dock så förstörda, att det icke betalade sig att skörda dem, utan kommer de väl att i eld uppbrännas när våren kommer. Hafren blef i allmänhet god, men då vår det så litet insådt af det sådesslaget. Spannmålspriserna äro dock goda, så det torde väl ändå bli litet till lön för odlarens möda, fastän det klagas tämligen allmänt öfver, att det kostar så ofantligt mycket att få grödan bärgad och tröskad, isynnerhet priserna för tröskningen tycks ha varit farmaren till en stötesten och förargelseklippa. Väderleken var också en anledning till missmöd. Regn under skördetiden försenade skörden till den grad att man ännu så sent som den 14 oktober kunde få se bindare ute på falten, arbeta i sitt anletes svett. Tröskningen blef också till följd af dålig väderlek mycket försenad och räckte ett godt stycke in i december. Förhållandena på arbetsmarknaden ha varit goda under den gångna sommaren, hvarför arbetsmannen kunnat betinga sig ett högre pris än vanligt för den enda vara han har att sälja, nämligen arbetskraften. En hel del nybygnadsarbete utfördes under sommaren, såväl i staden som ute på landsbygden, därbland kan nämnas å nya elevatorer i Shaunavon som nu ha 7 stycken sådana spannmålsmagasin. Telefonanläggningar ha också hört till sommarens arbetsprogram.

Auktioner ha hört till ordningen för veckan nu en tid. Folk säljer sina tillhörigheter och lämnar landet i massor. Orsakerna kunna nog vara flera, men hufvudorsaken torde nog vara missnöje med Canadas indragande i den europeiska vanvettspolitiken samt fruktan för tvångskrigstjänst, och dessa pänningutpressningar, som på ett finare språk kallas för höjda skatter. En stor del af dem som sålunda flyr från landet, ställer kosan till den stora republiken i söder som sålunda, äfven på det området, blir den som drar fördel af kriget.

Om det beror på att 1915 var ett "goår", eller att 1916 var ett skottår, är icke så godt att säga, men förhållandet är dock så, att de har, förut så talrika ungkarlarnes antal förminskats i högst betänklig grad. Och söker man efter orsaken till denna förminskning så finner man den i det "heliga", äktenskapet. Någon egentlig fara för ungkarlskretsen torde dock icke förefinnas, ty det säges, att traktens sista ungmö för några dagar sedan seglade in i den äktenskapliga hamnen, så att nu är det väl snart slut både på skottår och flickor, och detta folk tror icke på gamla testamentet då en man kunde gå till främmande land och ta sig en hustru, så att något bröllop i dagarna tre är nog inte att förvänta ännu på länge tid. Det kanske bör anmärkas, att detta uttalande gäller icke för hela det stora Shaunavon distriktet, utan endast den lilla del däraf, som undertecknad känner till.

Det har blifvit sagdt om vårt svenska folk i Amerika, att en stor del af dem äro, hvad man skulle kunna kalla andliga svältkonstnärer, och det torde nog också vara en bekläglig sanning, åtminstone hvad det beträffar dem som bo ute på den ödsliga prärien där andlig spis nog inte hör till dagligt bröd. Den enda intellektuella förströelse (om man får kalla den så), som står till buds, är väl dansen, samt någon stilla stund med kortleken ibland, och så tidningar och tidskrifter, mer eller mindre bloddrypande. Hvad nu tidningsläsning som intellektuell förströelse beträffar, så är den ju i vissa fall förbjuden för närvarande. Vi ha ju sett af Svenska Canada-Tidningen att skildringen af blockadbrytaren Deutschlands äfventyrsfärd öfver hafvet inte var passande läsning för oss svenskar. Det märks att man håller på att "krossa preusseriet" all right.

Föreningslifvet för en tynande tillvaro här ute. Den må vara kyrklig, politisk, eller af annan natur. Händer det någon gång att ett möte skall afhållas, så utmärka de sig vanligtvis för frånvaron af alla parlamentariska regler, i stället utvisände så stor likhet som möjligt med, hvad de hemma i Sverige brukade kalla en kommunalstämma på landet.

Måndagen den 11 december var röstningsdag i Saskatchewan då det skulle afgöras om rusdryckstrafiken skulle stoppas eller inte. Vi väntade i det längsta att de styrande inom vårt valdistrikt skulle kungöra åtminstone platsen där röstningen skulle försiggå, men dagen kom och ingenting hördes af, hvarför det inte blef någon annan råd än att ge sig ut i yrande snöstorm och söka efter platsen där man kunde få rösta.

Ett förslag, angående uppförande af ett sjukhus i Shaunavon förelåg samtidigt till afgörande genom röstning. Detta, såväl som frågan om rusdryckstrafiken var dock en hemlighet för många röstberättigade, emedan ingen upplysningsverksamhet bedrifvits. En del ha sedan förklarat att de skulle nog ha röstat, om de vetat något om hvad som förehades, men kanhända att de som styr och ställa, hälst önskade en röstning i "stillhet". Kanske snöstormen kom på beställning också. Ja, hvem vet! Röstningens resultat angående rusdryckerna är, när detta skrifves, icke fullt kända, men det synes dock som röstningen skulle ha gått rusdryckshandteringen emot.

Ja, nu är det snart jul igen. Af sådant som påminner oss om denna urgamla fridvinterhögtid så som den firats, och firas i norden, förekommer icke mycket här ute på prärien, ty fastän köld och snö icke saknas, ser man dock inga snötyngda, rimfrostbeklädda granar och tallar i naturens tempel. Ingen bjällerklang på färdevägarna, ingen julgran, och i år får man nog sakna lutfisken också. En påminnelse om nordens jul är dock några svenska jultidningar som letat sig ut till slättens låga hyddor. Och en som särskildt förtjänar att omnämnas är Julstämning, som torde vara Sveriges, ja kanske världens förnämsta jultidning.

Så har då ändtligen fredsryktet låtit höra sig. Kanske skola julens klockor ringa in freden för Europas blödande folk. Julen blefve då i dubbel bemärkelse en det återvändande ljusets högtid. Musikterna för att så skall ske är väl icke så stora, men man får väl hoppas på det bästa.

Nu torde brefvet vara långt nog, hvarför jag afslutar med en julhälsning till Svenska Canada-Tidningen och alla dess läsare och läsarinnor.

E. A. Nylund.

Shaunavon, Sask., d. 18 dec., 1916.

AUGUSTANA COLLEGE OCH SEMINARIUM.

Den nya gymnastiksalen brukades för första gången lördagskvällen den 16 december. Musikkåren spelade mellan 7 och 7:45, hvarefter en uppvisning af den Lingska gymnastiken förekom under ledning af stud. Nils Pearson. Därefter hölls korta anföranden: rektorn talade om denna sals tvåfaldiga uppgift, som gymnastiklokal och samlingssal och nedkallade Guds välsignelse öfver det arbete som i denna bygnad skall utföras och öfver de sammankomster och fester som när skola hållas. Med inträsse lyssnade de många församlade till ord från arkitekten, hr Olof Cervin, till prof. A. Kempe, till hr Grant Hultberg, som lyckönskade Augustana å alumnernas vägnar, samt stud. Harry Anderson, som förde de nuvarande studenternas talan. Från Chicago hade kommit ett trettiotal vänner, som voro närvarande vid denna fästlighet. Å dessa vänners vägnar talade den valkände lagkarlen Edwin Olson, och öfverlämnade han vid slutet af sitt anförande en dyrbar amerikansk silkesflagga till de studerande, som en gåfva och ett minne från vännerna i Chicago. Med jubel hälsades denna minnesgåfvas öfverräckande. Är 1883, eller 33 år sedan, öfverlämnade besökande från Chicago ett silkesbanér till Augustana. Vi tacka de goda vännerna från vår metropolis för deras inträsse för vårt gemensamma läroverk. Nu följde en täflan i "basketball" mellan representanterna från Augustana och Chicago University. På den utmärkta lopbanan ägde äfven en täflan rum mellan hr Julius Johnson och Raoul Redstrom. En stor åhörareskara hade lockats till gymnastiksalen denna afton. Efter detta program bjödos våra besökande från Chicago på bekostnad af vännerna här på luttfisk och gröt i skolans matsal. Korta tal höllos af dr L. G. Abrahamson, af redaktör John Sundine från Moline samt hr Ed. Westman, som varit mycket verksam i befordrandet af denna "excursion" från Chicago. Äfven måste de af Chicago-besökarna gifva sig tillkänna, som förr studerat vid Augustana. Bland dessa märktes med doktorerna Christenson, Benson, Lundgren, som nu förestår hospitalet i Moline. Några af de besökande hafva nu ock barn som bevista Augustana: hr N. A. Nelson, hr C. A. Brunell samt hr Louis Nelson, som sändt sin dotter och ämnar hitsända sin son. Följande dag besökte dessa vänner från Chicago den Messias repetition, som på e. m. hölls i samlingssalen, och efter intaget kace med "lunch" i dr Abrahamsons hem foro de tillbaka till Chicago med eftermiddagståget. Vi tacka för besöket.

Den nya samlingssalen invigdes med sång på aftonen af den 1 dec., då oratoriet Messias presterades af Augustana Oratorie-kören samt Moline Choral Union. Körens antal var 150 och orkesterns medlemmar beloppte sig till 30. Sedan rektorn läst Davids 92 psalm och i bön nedkallat Guds välsignelse öfver oss och vårt värf, så att vi alla må sjunga och spela för Herren i våra hjärtan, genomgicks detta oratorio inför en talrik åhöareskara under prof. J. Victor Bergquists utmärkta ledning. Solisterna voro Ethel Geistweit Benedict — Sopran, Althea Brown — Alto, Edward Walker — Tenor, Gustaf Helmquist — Basso, och syntes de alla vara fyllda af uppskattande af oratoriets djupa religiösa innehåll, så att skön konst och djup känsla förenades i deras utförande. Aldrig har Aratoriekören sjungit bättre vid Augustana. Akustiken i samlingssalen visade sig vara den allra bästa, hvarje ord som sjöngs kunde höras tydligt och klart, och i de stora körerna var den väldiga salen liksom fylld med kraft och hänförelse. Vi som voro med, då Oratoriekören stiftades ibland oss på 80-talet, sågo framför oss i våra tankar den ursprungliga kören samt dr Olof Olsson. Vi mindes huru hans hjärta tilltalades af denna underbara musik, huru han rördes hvar gång "Se Guds Lamm" och "Han var föraktad" sjöngs, huru hans ögon lyfte sig, då kören utropade sitt "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden" samt huru han förde oss alla ned sig på Pisghas höjder, då "Halleluja" ljöd från hans läppar. Ja, så vilja äfven vi hälsa oratoriet Messias icke blott såsom en framställning af skön, musikalisk konst, utan framför allt såsom ett uttryck för vårt hjärtas djupaste religiösa känslor och för det hopp som besjälar oss med afseende på frälsningen genom vår Messias. Vi vilja till prof. Bergquist så väl som till körerna uttrycka vårt uppskattande af det sköna sätt, hvarpå denna odödliga tonskapelse af dem återgafs och hoppas att våra Messiasfäster skola årligen med växande inträsse omhuldas af vårt folk.

Våra studerande äro nu spridda åt olika håll under ferierna. Många besöka församlingar, andra ha farit till sina respektiva hem och ett litet antal samlades på julaftonen i vår matsal. Till alla dessa studerande och till hemmen såväl som till våra vänner öfver allt sända vi en hjärtlig nyårshälsning. Må Herren gifva eder alla ett lyckosamt år, så att 1917 må blifva på ett särskildt sätt minnesvärdt. Det är ju ock detta år, under hvilka vi skola fira 400-årsdagen af Reformationen, och äfven från denna synpunkt utbedja vi oss Herrens välsignelse öfver jubeláret. Vi vilja återigen påminna att hvarje församling i hela synoden skall vid sockenstämman välja en delegat till synodalmötet, som börjar här i Rock Island just i vår stora, präktiga samlingssal på den 12 juni 1917. Om hvarje pastor kommer och hvarje församling sänder delegat blir antalet af röstägande medlemmar vid synodalmötet precis 1917, hvilken siffra angifver jubeláret själft! Vi sända denna nyårshälsning i de ord som gamle dr Hasselquist så ofta brukade: "Gud, vår Gud, välsigna oss och alla hjärtan frukte Herren!"

G. A.

Nordbor i Förenta Staterna.

Tragiskt olycksfall. En mer än vanligt tragisk automobilolycka inträffade härom dagen vid Great Neck invid New York. En 30-årig man, August Anderson, boende i Manhasset, L. I., var ute och promenerade med sin trolofvade, miss Minnie Estelin, som inom några få dagar skulle ha blifvit hans brud. De gingo så försänkta i samtal att de, då de svängde in på en sidoväg, icke sågo efter om vägen var klar, med den påföljd att de båda i nästa ögonblick lågo sanslösa på marken, öfverkörda af en automobil, förd af dr Joseph A. Mulholland. Dr Mulholland tog upp den sanslösa flickan i sin automobil och en annan läkare, som samtidigt kom till platsen i sin automobil, tog hand om mannen. Båda maskinerna satte härefter högsta möjliga fart mot närmaste lasarett, och en formlig kappkörning med döden uppstod. Döden vann emellertid. Vid framkomsten till lasarettet var nämligen miss Estelin redan död, och mannen afled så godt som omedelbart efter ankomsten dit.

Skjuten till döds af sin 14-årige son Walter blef den 18 dec. John Ringwald, en förmögen, omkring 40 år gammal landtman i Tazewall county, i närheten af Pekin, Ill. Den unge fadermördaren begaf sig efter dådets förövande omedelbart till sheriffens kontor och togs där i fängsligt förvar. Anledningen till den ruskiga händelsen lär vara att söka i en ordstrid mellan far och son.

Nya utnämningsrykten. F. adlerman John R. Emerson i Chicago förklarade härom dagen att han från Washington mottagit meddelandet att presidenten inom kort kommer att utnämna en ny postmästare i Chicago. E. sade vidare att han kommer att känna sig mycket besviken, i händelse att någon annan utses för sysslan än Oscar F. Nelson, chefen för Illinois' fabriksinspektion.

Dödsfall. Från San Francisco meddelas att en af stadens mera kända och verksamma kvinnor, nämligen mrs G. R. Lindberg, aflidit efter ett par dagars sjukdom. Två dagar före sin död hade hon varit närvarande vid Svenska hjälpföreningens sammanträde och deltog som vanligt i förberedelserna för utdelning af hjälp till så många behöfvande svenskar som möjligt. Mrs L. insjuknade emellertid och tillkallad läkare konstaterade att det fanns föga hopp, ty mrs L. hade länge lidit af sockersjuka och var nu öfveransträngd och svag.

Dödad af gas. Mrs Mary Norling, 73 år gammal och bosatt i Kansas City, Mo., afled förliden vecka som följd af att ha inandats gas från en starkt upphettad värmeapparat. Hennes make, Gus. Norling, fann henne död, då han återvände från sitt arbete. Allt tyder på att ren olyckshändelse föreligger. Den aflidna var född i Värmland, Sverige, den 30 mars 1833. År 1871 reste hon till detta land och bosatte sig då i Kansas City. Hon ingick äktenskap med den nu efterlämnade maken år 1884. Deras äktenskap välsignades med en son.

Svenska ingenjörsföreningen i Chicago valde vid möte härom dagen följande tjänstemän för det nya verksamhetsrådet; President, F. W. Iggberg; v. pres., Clarence S. Ongman; sekr. O. E. J. Abrahamson; kassör, John S. Gullborg. Till medlemmar i styrelsen valdes John Brunner och G. A. Akerlind och till medlemmar af nominationskomitén Claes Olson, Hugo Westerberg och C. A. Bolin. Den nye presidenten har studerat vid tekniska högskolan i Stockholm och är för närvarande anställd som elektrisk ingenjör vid Western Electric Companys anläggningar. Han har varit aktiv medlem i föreningen sedan 1909 och beklädde år 1913 sysslan som vicepresident.

Svenskarne först. På hederslistan för eleverna, som nästkommande månad graduera från högskolorna i Minneapolis, Minn., står Eleanor Asplund främst. Hennes genomsnittsbetyg är 94.52. Efter henne komma Henriette Reed, 93.03, Beatrice Nordeen 94,04 och Edna Berglund 93.3.

Dömd för dråp. Claus Lundquist från Williston, N. D., dömdes härom dagen till fyra års straffarbete, sedan han erkänt sig skyldig till att ha skjutit sin granne Sigurd Gellestad med afsikt att mörda honom. Dråpet förorsakades af oegentligheter inom Lundquists familj, uppgifves det.

Kolehmainen hvilar sig. Hannes Kolehmainen har förklarat att det är hans afsikt att taga en välbehöflig hvila till nästa sommar. Efter att ha blifvit slagen i täfling om mästerskapet i terränglöpning, är han trött på idrott, säger han. Hvarken långa träningsperioder eller förlängda täflingssäsonger tilltala honom. Han behöfver hvila, och kommer äfven gründligt att taga en sådan. Han kommer ej ens att deltaga i någon inomhustäflan. Han besegrades af finnen Kyrönen, men är glad att mästerskapstiteln i alla fall stannade kvar i Finland.

Rederiaktiebolaget Sverige—Nordamerika tillkännagifver att de först utfärdade aktiekapperen i bolaget nu äro tillgängliga på generalagenturen, Nielsen & Lundbeck, 24 State st., New York. Kvitton på belopp, som inbetalts på aktier, böra därför sändas till nämnda firma för att uthytas mot aktiebrefven. I detta sammanhang påminnes äfven om att vid bolagets extraordinarie sammanträde i Göteborg den 30 oktober beslöts att höja aktiekapitalet från 8,000,000 kr. till 24,000,000 kr. genom utgifvandet af 160,000 nya aktier med ett nominellt värde af 100 kronor.

Ny skandinavisk bank. Ett trustbolag är under bildande i New York med et taktiekapital af 2,500,000 dollars, och med ändamål att handhafva Sveriges, Norges och Danmarks affärer i Förenta Staterna. Det nya bolaget väntas bli af internationell betydelse, då detta lands handel på de skandinavisk länderna efter kriget kommer att ytterligare ökas. Organisatörerna af institutionen äro: J. E. Berwind vid Berwind grufbolag, W. H. Coe vid firman Rogers, redarne E. F. Geer, C. S. Haigh och E. O. Holter, J. Anderson, ägare af J. Anderson Importing Co., importören F. W. Hvotself, E. A. Cappelin vid Guggenheim Brothers, och Samuel Fuller vid Kissel, Kimmicutt & Co. bankbolag samt en del andra framstående importörer. Presidentskapet i den nya banken har erbjudits åt vicepresidenten i Northwestern National bank i Minneapolis, Minn., A. V. Ström. Antagligt är att erbjudandet med det snaraste accepteras.

En liten skörd betyder höga priser

För att inbespara elevatoromkostnader, lasta eder spannmål i vagnar och skeppa till

Peter Jansen Company, Ltd.

och erhåll liberala kontantbetalningar, bästa gradering, högsta priser, prompt betalning. Efterskrif vårt dagdiarium.

GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG.

Spannmålsodlare! Farmare!

Priserna fortsätta att mycket fluktuera från dag till dag, och ni är skyldig eder själf att hafva eder spannmål markhadsförd af en pålitlig kommissionsfirma, hvars långa erfarenhet står till eder disposition.

Telefonera eller telegrafera för priser, då ni är redo att skeppa. Utskrif eder bill of lading sålunda:

NOTIFY

Stewart Grain Company, Limited

Track Buyers and Commission Merchants

WINNIPEG, MAN.

Liberal förskottsbetalning. Kvick expediering.

VIKTIGT.

McBean Bros. råd angående hvete af låg grad.

Som betydligt med No. 6 och foderhvete erhållits i år, känna vi det vara vår plikt att uppmana farmarena, innan de sälja denna hveté af låg grad, att sända prof och hafva det graderadt, då det händer gan